

Telibold

Kézdibátor húszezer lakosából senki nem tudta biztosan megmondani, mi okozza a kutak váratlan vízhozamát. Május végén még mindenki zúgolódott, amiért a polgármester nem lépett fel elég erélyesen, és nem győzte meg a várost, hogy hitelt vegyen fel a vízhálózat korszerűsítésére. Júniusban nyíltan átkozódva álltak sorban kannákkal, pillepalackokkal a Cseke utcai artézi kútnál. Aztán június végén, anélkül, hogy egyetlen csepp eső esett volna, egyik napról a másikra felteltek a kutak, és július első vasárnapján a templomi körmenetben már teljes volt a jövőbe vetett bizalom. Az ünnepélyre a püspök is eljött, véget vetve a négy éve tartó haragnak, aminek okát már senki nem tartotta számon. A püspök jelenléte azt sugallta, hogy a kutak feltelése a Teremtő ajándéka.

Ebben az időszakban költözött a városba Szopra László. Néhányan emlékeztek az apjára, aki a nyolcvanas években a megyeközpontban volt párttitkár, és talán tovább is emelkedett volna az országos ranglétrán, lévén „ritka egy pondró”, ha a fia nem disszidál. A fia a jégkorong ifi válogatottal utazott ki a müncheni divíziós Európa-bajnokságra, de már Nürnbergben leugrott a vonatról, beszaladt a hírheft menekülttáborba, és hat hónapig ki sem mozdult onnan. Azalatt megkapta a tartózkodási és a munkavállalói engedélyt, a nyelvet is tűrhetően megtanulta. Két évvel később már saját szemétszállító céget üzemeltetett, újabb két év alatt pedig igencsak megtollasodott. Gondtalanul lógathatta volna a lábát, ő azonban továbbra is kijárt a telephelyekre, sőt, beszállt a konténerszállítók mellé. Szenvedélyes „guberáló” volt. A szemét analízisében csodálatos készségekkel rendelkezett: a kuka tartalmából megmondta, kik laknak abban a házban, milyen szenvedélyeik vannak, miről álmodoznak és mitől rettegnek. Aki a *Samanta* nevű magazinban bajuszt rajzol a nőknek, ragacsos szalvétákat töm Rewe földimogyorós dobozokba, és a dobozokat még egy Supermentholos cukorkás zacskóba is belerejti: egyedül élő, torokfájós, metaödipális paranoiában szenvedő negyvenes kishivatalnok lehet. Aki kicsomagolatlan Chanel-selyemsálat és apróra tépett Air France-jegyet dob a félig kiürült Schmuck-Nudel für Kleinkinder-es doboz aljában a kukába, az épp szakított a tavaly ősszel megismert pasijával (aki viszont fülig szerelmes belé). Akinek Vodka Gorbatschow palackokkal feltöltött kukáit felváltják a Midazepam-mal meg a ForteDoxopirinnel teleszórt kukák, azt sötétségből gyökerező migrén kínozza.

Néhány év múlva azonban eljött a reggel, amikor hirtelen abszolút üresnek talált mindent, ami néhány órája még az életét jelentette. Elkapta az a bizonyos, sötétségben gyökerező depresszió. Rendszeresen és egyre gyakrabban jelentkező pánikrohamok fojtogatták. Menekülni lehetett ugyan előlük, ám elmenekülni semmiképp. Mintha folyton üldözte volna valaki.

Kitalált magának egy figyelemelterelő, új szenvedélyt: sorozatgyilkos lett. Olyanokat ölt meg, akiket eltűnésük után senki nem keresett. Áldozatait „szemétanali-

tikus” tapasztalatait felhasználva, hosszas kutatómunka során választotta ki ág-rólszakadt hontalanok, magányos öregek, jómódú és rokontalan különcök közül. Sok ilyen ember él a földön, ha nem is rengeteg, minden városban akad néhány. Ha már felkutatta őket, a gyilkosság gyerekjáték volt, annak ellenére, hogy néme-lyek, akik megengedhették maguknak, drága biztonsági eszközökkel bástyázták körül magukat.

Nevezhetjük őt kéjgyilkosnak is, jóllehet vágyaival nem „szennyezte be” áldo-zatait. A gyilkosság előkészítése szerezte neki a legnagyobb örömet. A kitervelés időszakától kezdve bizsergett mindene. A pánikrohamok sötétek és fullasztók, ez a bizsergés fénylő és szárnyakat adó... A gyilkosság napján kőkemény erekciója támadt, és reggeltől estig tartott, ami végülis járt némi kényelmetlenséggel.

A pánikrohamok teljesen elmaradtak. Mondhatni, meggyógyult. Azt mondják, a karmesterek átlagéletkora a legmagasabb. Egyrészt a zene, másrészt a karmesteri gimnasztika is egészségmegőrző hatású. Ám ha ismernénk a Szopra László-féle kéjgyilkosokat, azt mondhatnánk, az ő átlagéletkoruk, illetve egészségi állapotuk minősége a karmesterekét is túlszárnyalja.

Aztán egyik nap Szopra László hazaköltözött szülőföldjére. Elhatározásának egyetlen oka volt: meg akarta írni emlékiratait. Tett egy próbálátogatást, és miután a város egyetlen szállodájában úgy érezte magát, mintha vattával bélelt dobozban lakna, olyan nyugalomban, mint sehol másutt, emlékek és színes álmok rajaitól körülzsongva, ráadásul az álmok reggel sem halványultak el, eldöntötte, hazate-lepszik.

Megvásárolta a Fazekas Lajos utca 17-es számú házat, és két hét leforgása alatt otthonává varázsolta. Pazar helyen lakott. Az utca két perc gyaloglásra található a központtól, mégis kifut egyenesen a városszéli mezőre, ahova viszont csak a szomszédjából jár ki egy öregedő gazda egyetlen tehenével. A város felőli szom-szédjában Kámzsáék laknak, egy nyugdíjas házaspár. Sem tehenet, sem egyéb ál-latot nem tartanak. Van egy fiuk, aki Kolozsváron él már évek óta. És van egy menyűk, aki többször hazalátogat, mert szeret itt lenni, bár nem idevalósi, An-nának hívják.

Szopra László július 15-én belekezdett memoárjainak megírásába. Kezdetben a jelent, az írás körülményeit igyekezett rögzíteni. Rögtön látni lehetett, hogy jól fo-galmaz, kiváló megfigyelő, vesékebe látó emberismerő. Amiket példának okáért a szomszédjában felbukkanó Annáról feljegyzett, az jól szemlélteti képességeit. Té-vedhetetlenül kitalálta azt is, hogy a fiatal nő férjének nincsenek szenvedélyei, vi-szont vannak rögeszméi, amelyekből kizárja az asszonyt, aki ezért magányos, unatkozik, viszont nincs laza pórázra engedve, ezért lázad sorsa ellen. Átnéz a ke-rítésen, ráköszön a nemrég odaköltözött férjira, beszélgetni kezd vele, beszélgetés közben le nem veszi róla a szemét, fixírozza, szinte felkínálkozik neki. Szopra László megtudja tőle, hogy a férje sikeres vállalkozó, sokat keres, és mániája a fő-zés. Mindenféle konyhai gépet beszerzett már, kenyérsütő, mixerek, darálók, fritő-zők, újabban pedig azon gondolkodik, hogy nyit egy hagyományos mészárszéket az egykori Mátyás ház szomszédságában, egy dísz tárgyakat forgalmazó, nemrég bebukott bolt helyén.

Aztán megérkezett Erika, Anna barátja, újságíró egy kolozsvári napilapnál. És végül egyik vasárnap délelőtt a városközpont parkjában megtalálták a halott nőt, Erika pedig, Anna buzdítására ráállt az ügyre. Szóval mozgalmas lett Szopra László körül az élet, volt mit a naplójába jegyeznie.

Erika bizalmatlan és elutasító volt. Amikor Anna a kerítésen keresztül továbbadta a tőle felszedett híreket, közbesziszegett, és ingerülten betelerelte barátját a házba. Ám miután Anna révén tudomására jutott, hogy a szomszéd férfi rendőrségi szakértőként dolgozott Münchenben, bizalmatlansága felengedett, és onnan kezdve napi rendszerességgel hármashat tárgyalták meg az ügy alakulását. A helyi rendőröknek valószínűleg imponált, hogy egy kolozsvári országos napilap tudósítója ír róluk, készségesen álltak Erika rendelkezésére.

Szopra Lászlót felettébb szórakoztatta a rendőri fokozatok román elnevezése. Annak idején, amikor elhagyta az országot, a rendőrségnél is a katonai rendfokozatokat használták, ellenben a kilencvenes években áttértek a franciás elnevezésekre. „Chestor” lett a tábornokból, vagyis szó szerint „vallató”. Viccesen hangzott az országos rendőrpáncsnok rangja magyarul: „Fővallató”. De röhejesen hatott a nyomozókat illető „kommisszár” megszólítás is.

(SZL) Magyar rendőrök is vannak?

(E) Egy vagy kettő.

(SZL) Pedig itt magyarok élnek.

(A) Csak magyarok élnek.

(SZL) És akkor?

(E) A városi parancsnokságon egyetlen magyar rendőr dolgozik. De ő is románul végezte az akadémiát, ezért vele sem lehet rendőrségi dolgokról magyarul beszélni.

(SZL) Nem akarnak a magyarok rendőrök lenni?

(E) A rendőr-akadémián tavaly negyvenkét férfit helyezett el és öt női...

(SZL) Külön vannak férfit helyek, külön női helyek?

(E) Igen. És van egy fenntartott hely roma etnikumú, egy pedig magyar etnikumú rendőrtiszt számára. Ha az ország lakosságának nemzetiségi arányait tekintjük, négy magyarnak kellene lennie. És legalább három romának.

Szopra László nem Erika „megpuhítására” találta ki, hogy rendőrségi szakértőként is dolgozott. Elvégezte a hulladék-felhasználás és környezetvédelem szakot az egyetemen, sőt, mivel ideje engedte, le is doktorált. Doktori disszertációjával azóta több kutatócsoport is foglalkozik, ugyanis dolgozata a háztartásokban keletkező hulladék-elektromosság hasznosítását veti fel. Bizonyos elektromos folyamatok során értékelhető mennyiségű elektromos áram indukálódik a háztartási gépekben, anélkül, hogy megfelelő úton visszafolyna a hálózati vezetékbe. Elegendő, ha a kávéőrlőt tíz centivel arrébb toljuk a mikro tetején, ott már közel 1 amper erősségű áram keletkezik. Természetesen szakértelmét sokkal hétköznapiabb dolgokban vette igénybe a rendőrség. Egyszer a „saját gyilkosságánál” is meghallgatták. Szédület! Sajnálta, hogy gyilkosságai kilencvenkilenc százaléka felfedezetlen maradt, így nyomozni sem nyomozott utána senki.

Amit Erikától hallott, abból megállapította, nagyfokú dilettantizmus jellemzi a helyi rendőrséget. Csak egy hét után derült ki, hogy az áldozat megfagyott, és úgy került a főtéri padra. A boncolóorvos elsőre keringési rendellenességet állapított meg a halál okaként. Trombózist, anélkül, hogy a rögöt megtalálta volna. Az ügyész ebbe minden további nélkül belement, és lezárta az ügyet.

A dilettantizmussal párhuzamosan mégis tapasztalható volt valamiféle ragacos rámenősség, kellemetlen és sunyi, olykor eszelős makacsság. Szeszélyes hatodik érzék. Egy hét elteltével megérkezett egy bukaresti ügyész, aki az ügy aktáit lobogtatva, káromkodva szétkiabálta a helyi kapitányságot. Másnap átadták az ügyet Bogdan nyomozónak. Ő volt a város legtapasztaltabb rendőre, régi motoros a régi időkben, Tódor Gábor helyi káposztabárónak apa- és üzlettársa. Tudta, mit várnak tőle. Tudta, ha az ő rendőrségi pozíciója meggyengül, meggyengül az egész káposztabáróság is.

Augusztus elején a kánikulát kétnapos eső frissítette fel, a káposztaföldek kivirultak. Bogdan komiszár megkapta az ügyet, Szopra László pedig felfigyelt arra, hogy a háza előtt a túloldalon egy sárga Logan gépkocsi parkol éjjel-nappal, a gépkocsiban pedig ül valaki.

Megszűnt a vattával bélelt biztonság. A naplójában is áttételesebb lett. Kódolási manőverekkel próbálkozott, hogyan lehetne úgy megírni mindent, hogy érthető legyen, meg ne is. Pontosabban, ne legyen érthető, ámde lehessen megfejteni.

Felmerült benne, hogy ha majd elkészül életregényével, akkor apróhirdetesként fogja feladni. Szétszedi mondataira, és a mondatokat megjelenteti a világ napilapjaiban. Ugyanazon a napon. Szerteszórja, mint a szemetet. Természetesen össze lehet rakni a helyes sorrendben, csak hát ki próbálna effélével. Ha meg is születne az ötlet, aligha valószínű, hogy az „n” számú mondatból összeállítható történetek közül (a képlet szerint a változatok száma „n” faktoriális szorzata) bárki is eltalálná a valóságnak megfelelőt.

Sokszor beszélgettek Erikával az írás meg a valóság kapcsolatáról. Beszélgettek, azaz inkább együtt gondolkoztak. Továbbgondolták egymás gondolatait, miközben mellettük Annának be nem állt a szája. Előfordult, hogy Erika reggeli mondatára Szopra Lászlónak délben adódott válaszlehetősége, arra pedig este későn érkezett az Erika felelete.

Erika jártas volt az irodalom háza táján. Tőle hallott Szopra László arról, hogy Cervantes, akit máig nemigen tudott senki túlszárnyalni, miféle „poétikai együttműködéssel” tudta elmesélni Don Quijote történetét. Ugyanis az eredeti lovagregények szabályai szerint olyan alak, mint amilyen a Lovag volt, egész egyszerűen semmilyen elbeszélésbe nem kerülhetett volna bele. Nem beszélve Sancho Panzáról. Ám úgy alakult, hogy a szabályos lovagregények vándorútra keltek, a franciáktól eljutottak a velenceiekhez, majd a katonaság és a hivatalnokok révén megtelepedtek Cipruson is. Megszülettek a görög fordítások, és a történet áthajózott a Balkánra. De már ott végképp átalakult. Az ortodox világ nem szerette a katolikus etikettet, nem ismerte ki magát a lovagi hierarchiában sem. Fontosabbnak tűnt a mese, érdekesebbnek a húsok rozmaring-olajos bepácolása, mint a

liturgikus fogadalomtétel aprólékos leírása. Ezt a mesés lovagregényt a Keletet megjárt keresztes lovagok visszavitték Hispániába is. De Cervantes még a hosszú, algíri fogságában hallotta rabtársaitól. Öt év után kiszabadult, és visszahajózva otthonába, csodálkozva vette észre, hogy a mese hősei ott élnek körülötte.

A Fazekas Lajos utca 17. előtt parkoló autó éjszakára is maradt a helyén. A benne ülő begubózott egy feketekockás sárga pokrócba, akárha átalakulásra készülődő hernyó volna. Másnap viszont régi alakjában szegődött a trió nyomába, és mivel időközben egyetlen centinyit nem nőtt, továbbra is a kormánykerék felső pereme alatt leste őket.

(E) Nem lehet rendőrtiszt, ugyanis a rendőr-akadémiára nem vesznek fel százhetven centinél alacsonyabb jelentkezőket.

(A) Csípjük fel!

Spirák Györgyöt, egy multságosan alacsony, ám a városi pletykákat naprakészen ismerő helyi újságírókat már sikeresen felcsíptek a „lányok”. Szüntelenül zajlott közöttük egy lappangó vetélkedés. Erika elindult valamerre, lényegében céltalanul, két felvont szemöldöke között naiv kíváncsisággal, Anna máris megelőzte, előrerobogott, és célba ért. Ha Erika új táskát vásárolt magának, akkor másnap Anna megjelent egy ugyanolyan, ám kétszer nagyobb, vagy kétszer ríkítőbb, vagy kétszer drágább táskával. Ha Erika megivott fél deci eróset, Anna kettővel dobott be, ráadásul egészet. Ha Erika elmesélte, tizenévesen hogyan szökött meg otthonról, Anna előadta, miképpen élt két hétig együtt egy vándorköszörűssel, akitől tetveket meg egyéb bőr- és nemi betegségeket szedett fel. Azt a vágást is megmutatta, amin keresztül egyik petefészket kivette egy Zselatin becenevű sebész, aki a legmenőbb „nőgyógyászati terrorista” volt Erdély-szerte.

Nos, Spirák György szerint Bogdan komisszár, amikor épp nincs káposztaszüret, akkor a káposztaföldök szezonmunkásait berendeli a városba, és minden utcába kinevez egy „privát szektoristát”. A káposztamunkások köztudottan alacsony emberek, könnyedén hajlonganak a földeken.

Egyik délután, miközben kint ültek a szálloda előtti asztaloknál, Erika megmutatta Szopra Lászlónak Bogdan komisszárt. Tagbaszakadt, tar fejű férfi, a Colonial nevű játékkerem előtt beszélgetett egy hasonló kinézetű férfival, a bátori futballklub tulajdonosával. A Colonialnak átláthatatlan barna üvegfalát embermagyságú egyiptomi árnyfigurák díszítették, a bejárat két oldalán egy-egy villogó lombú műpálma magasodott. Mintha láthatatlan biztonsági sáv venné körül a beszélgetőket, a játékkerembe igyekvők kis félkört írtak le, mielőtt beléptek volna a fotocellás ajtón. Csak ritkán akadt, aki e körülbelül másfél méteres biztonsági övezetet átlépve, odahajolt, és alázatosan kezet nyújtott, előbb a rendőrnek, aztán a klubtulajdonosnak. A két férfi ráérősen beszélgetett.

(E) Ha engem meggyilkolnának, nem szeretném, ha Bogdan komisszár nyomozna az ügyemben.

(A) Úgy érted, hogy egy ilyen Bogdan lapogassa a hulládat?

(E) Pontosan.

(A) Meg turkáljon az életedben?

(E) Brrr.

(SZL) Amennyire én a rendőröket ismerem, leginkább az áldozat kapcsolatai érdeklik őket.

(E) Mivel még senki nem jelentkezett a nőért, a rendőrség elég tanácstalan.

(SZL) Ha valakit megfagyasztanak nyár közepén, majd kirakják egy padra, a gyilkosát nem reménytelen megtalálni.

(E) Majd Bogdan komisszár is kideríti, féltékenységből ölte meg egy húsipari vállalkozó.

(A) Engem is megölne a férjem, ha megcsalnám.

Szopra László elgondolkozva belekortyolt a csak ezen a vidéken kapható Harghita nevű, élesztő ízű sörébe. Közben a két hasonló külsejű férfit leste. Vastag aranylánc feszült mindkettőjük nyakán, a rendőré talán vastagabb, a klubtulajdonos viszont a csuklóján is láncot viselt, megvillant, amikor kezét fogtak. A klubtulajdonos belépett a kaszinóba, a rendőr elindult a közelben parkoló fekete Nissan terepjáróhoz, hogy ajtaját kinyitva, szélnek eresszen belőle hat alacsony termetű alakot.

A városban nagyon sok törpe növésű embert lehetett látni. Szopra László feltételezte, hogy akárcsak Indiában a szent állatokat, a törpéket vallásos tisztelet övezi Bátorban. Alighogy belépnek egy üzletbe, a boltos rögtön kedveskedik nekik valamivel, ha egyéb nem kerül, benyúl a kasszába, és kimarkol néhány bankjegyet. Hogy ez a törpe-imádat nem csupán nevenincs, üres hóbort, hanem tényleges szeretet van mögötte, annak egyértelmű bizonyítéka a nemrég felavatott főtéri szobor: a kommunizmusban halálba gyötört vértanú püspököt, akinek személyét vallási hovatartozásától függetlenül mindenki makulátlanul tisztelte, gnóm figuraként mintázta meg a munkával megbízott szobrász.

Eltelt jó pár nap, ám az ügy nem mozdult, Erikának sem volt miről írnia. Kivette nyári szabadságát, mert nem akart visszatérni a szerkesztőségbe. Amikor három éve felvették, ő lett a szakácsrecept-felelős. A recepteket Kövi Pálból és Gál Franciskából másolta ki. Két év után elkezdhetett egy riportsorozatot a szülésekről, ám alighogy megjelent a harmadik cikke, rászóltak, térjen vissza a receptekhez.

Gál Franciska receptes könyvei *A gondos háziasszony* címen kerültek az 1960-as évektől kezdve a romániai magyar konyhákbá. Erika azért szerette olvasni őket, mert váratlan adományként a korabeli valóság hiteles leírását fedezte fel bennük. Gál Franciska közvetett módon a munkásosztály tablóját vetítette elé, hasonlóképpen, ahogy a németalföldi festők egy-egy csendéleten keresztül szociografikus pontossággal mutatják be kortársaik társadalmát. Erikát Gál Franciska könyvei juttatták arra a felismerésre, hogy igen, akár egy szakácsrecept is képes társadalomalakító írásműként hatni az olvasókra. Ettől fellelkedve, kitalált magának egy új rovatot, amelyben különféle fogalmakból összefőzött „konceptuális recipéket” közölt, mint amilyen példának okáért a „falvédőleves autonómiapártiaknak”, vagy a „nagyamapesztonkából főzött csecsemőragú”. Hogy ezt a rovatát ne mossák össze a korábbival, álneven közölte írásait. Akadt olyan álneve, amelyről utóbb kiderült, hogy létező íróé. Ez meglehetősen nagy felsülés volt, kis híján elgáncsolta a további folytatást.

De most efféléhez sem volt kedve. Nem érdekelte a „férjfarok-torta” és az emancipáció kapcsolata. Élvezte a kötetlen beszélgetéseket, a vidám kiruccanásokat. Nem kellett rohannia, nem kellett határidőre dolgoznia, állandóan az órát lesnie, és rettegnie, hogy elkésik valahonnan. Gyerekkori szünidőket hozott vissza ez a nyár, nagy csatangolásokat a Házsongárdban, az evangélikus oldalban, ahol még álltak az óriásfenyők, és az elvadult sövény jácintbokraiban rengeteg feketerigó fészkel.

Anna a kanyarokban mindig gyorsított, mintha nem tudna kanyarodni, ezért szeretne minél hamarabb túlesni rajta. Szopra Lászlónak minduntalan nagy-nagy önuralomra volt szüksége, hogy ne rántsa vissza a kormányt. Ha sáros lenne az útszél, már rég becsúsztuk volna az árokba, gondolta remegő tagokkal. Ellenben vezetés közben beszélt Anna a legkevesebbet.

Erika békésen fejthette ki Szopra Lászlónak, hogy neki nincsenek történetei, sem fantáziája, amivel kitalálhatná őket, jöllehet csupán az a valaki volna méltó, hogy írásba fogjon, aki képes az élet szerteágazó és bonyolult drámáját egy-egy apró történetbe belesűríteni. Szerencsére szeret kocsmákba járni, mert ha az ember hallgatózik, és neki kiváló füle van, egyetlen este több tucat történetet is begyűjthet, de egyet egész biztosan. Az este, példának okáért, miközben hármásban üldögéltek a Székelyfonó nevű bárban, a hátuk mögött egy fiú azt mesélte, hogy a szomszédjában lakó családfő előszedte a gyerekekeit: ki falta fel az összes kenyeret? Nincs jelentkező, mesélte a fiú, mesélte a hátsó ülésről Erika, mire az apa hatalmas patáliát csap, és kijelenti az öt kölykének, hogy addig nem kapnak vacsorát, míg be nem vallják, ki ette meg a kenyeret. Persze, senki nem tömte magába, mert a kenyeret egy kéregető csente el, amikor betévedt az udvarra, és senkit nem talált a lenti házban. A gyerekek éhesek, ráripakodnak a legkisebbre, mondja azt, ő vette el a kenyeret, legfeljebb nem kap vacsorát, ám ők majd juttatnak neki is a részükből (krumplitokány volt aznap is). A legkisebb viszont nem akar hazudni, ezért nem vállalja a bűnbak szerepét, mire a többiek ütlegelni kezdik, ő pedig kirohan az utcára. Testvérei visszamennek, jelentvén atyjuknak, hogy a legkisebb volt a bűnös. Az apjuk nem hisz nekik. Akkor visszatér a kéregető, hozza a kenyeret, mert megszegyellte, hogy épp egy szegény családtól csente el, látja az utcán a kicsit, átadja neki, az meg viszi be boldogan. Erre meglátják kezében a bizonyítékot, elszedik tőle, és újra ütlegelni kezdik, amit az apa leállít ugyan, ám vacsorát mégsem ad neki. Sőt, rajta marad a hazugság bélyege, letörölhetetlenül, örökre.

(E) Milyen egyszerű kis történet, és mégis minden benne van.

(SZL) Ha egy olyan történetet kellene elmesélned, ami egész életed foglalata, mi volna az?

(E) Az életemé?

(SZL) Igen.

(E) Nem tudom. Neked van ilyen?

(SZL) Csak te kérdezhetsz?

(E) Ne piríts rám. Tényleg tanácstalan vagyok. És tényleg érdekel, mitől vagy te annyira más.

(SZL) Más vagyok?

(E) Más.

(SZL) Egyszer valaki elmesélte, hogyan tudott gyerekkorában „sok pénzt csinálni”. Volt egy galambja, eladta, és az eladott galamb folyton visszarepült hozzá. Már nem emlékszem, talán postagalamb lehetett, annak jó a tájékozódási képessége. Akiknek eladta, azok rajta kérték számon, de ő addigra ismét eladta másnak. Egyszer valaki olyan vásárolta meg, aki másnap magával vitte Amerikába, de bármilyen képtelenségnek tűnik, a galamb onnan is visszaszállt. Ez a történet nekem nagyon fontos, de nem a fiú kereskedelmi húzása miatt. Én ebben a történetben a galambot látom. A galamb félelme és rettenete van igazán hatással rám, ahogy új otthonából felszáll és nekivág.

(E) Én még nem jártam Amerikában.

(SZL) Én voltam egyszer. Nem véletlenül húzzák le a rolókat a óceán fölött: rémes az a magány, ami ott elfogja az embert.

Szopra László rájött, hogy Erika nélkül ez a történet, amit elmesélt, nem is született volna meg. Eszébe sem jutott volna. S ha igen, nem meséli el. Vagy ha mégis, nem jön rá, hogy ez az övé.

Arra is ráébredt, hogy nem az életét akarja megírni, hanem keres egy történetet, amit végre megélhet. Azt szeretné, ha sikerülne kitalálni egy történetet, amit követhet, amibe beköltözhet, és elmondhatja, megtalálta az életét, akár egy elvesztett ruhadarabot.

Apropó, ruhadarab.

(SZL) Ha már ilyesmikről van szó, el kellene mesélnem, hogy pár évvel ezelőtt Párizsban jártam... A főpolgármester, Bertrand Delanoë rendezett egy többnapos konferenciát a szemétről, és mivel a vásárnapunk szabad volt, kísértálm reggel a Sacré Coeur-höz, onnan leereszkedtem a Gare de l'Estig. Vasárnap 10 körül járt az idő, a kávémat a Place Pigalle-on ittam meg, még tartott a kávé utáni könnyed állapot. Beléptem a csarnokba. Az ajtóra lenspárgával kifüggesztett, kézzel írt lapon adták tudunkra, hogy a sztrájk aznap is tart. Az állomáson csak lézengtek az emberek. Nyitva voltak, ám üresen tátongtak a talponállók, a peronon sepregető lány is sokkal felszabadultabb lehetett, mint máskor. Vásároltam valamilyen süteményt, vaníliás croissant-t, nyilván. És akkor egy kisebb csoport haladt keresztül a napfényes peronon, a főbejárat felől az oldalkijárat irányába. A férfiak fején sárga, lila, rózsaszín, türkiz színű turbán... fiatal és szakállas férfiak, sötét bőrűek, mint az indiaiak... Nők is voltak velük, ők színes kendőkben, meg gyerekek, ők viszont hajadonfőtt. Utánuk eredtem, annyira vonzott a látványuk, és a Quai de Valmyig kísértem őket, ahol aztán elvesztettem a nyomukat, miközben elálló lélegzettel fedeztem fel a Szent Márton csatorna csendes, szinte az utca szintjén csordogáló vizét, a gömbölyded betonszéleken átforduló vízhátak csillogását. Mindez annyira megragadt bennem, hogy többször is eszembe jut, mert lényegében már attól a vasárnap délelőttől kezdve sejtem, nekem egy turbános jelmezű történetben volna a helyem.

Szopra László végül úgy határozott, hogy sehova nem mozdul egyelőre. De később mindenképpen elköltözik. Reméli, addig megtalálják a gyilkost, és leszállnak róla. Nem szeretné a gyanú loncát maga után húzni. Ha nem lesz meg a gyilkos,

elutazása okaként a két nő közötti konfliktust állítja be. Kreál egy ködös táptalajú szerelmi viszályt.

Innen kezdve egyre gyakrabban mutatkozott a két fiatal nővel a város különböző pontjain. Már kora reggel, olyan korán, hogy elsőek voltak, emiatt sokat kellett várniuk, míg bemelegedett a kávéfőző gép, kiültek a Székelyfonó járdán felállított asztalához. Ahogy megjelentek a kóbor kutyák, meg a kéregetők, felálltak, és bementek a Mazeratti nevű pizzázóba, rendeltek egy óriáspizzát. Szókére festett, pattanásos és elhízott lány, melírozott hajú, joggingba öltözött fiú ült le a szomszédos asztalnál. Közben Anna a férjével telefonozott, alig érzékelhető fintorokkal válasszalgotva kérdéseire. Kihozták a pizzájukat, felnevettek: ekkorát életükben nem láttak. Nem is tálcán hozták, hanem kartondobozban, ami elég különös szokásnak tűnt, lévén, hogy nem akarták elszállítani. De aztán megoldották a helyzetet, és csupasz kézzel falánkul nekiestek.

Élvezték a reggelek álmos összevisszaságát, az üzletek nyitás előtti készülődését, a főtéri hírlapárus zavarát, amivel köszöntésüket fogadta. Olyan is volt, hogy már pirkadatkor elindultak. Előbb meglátogatták a városszéli zsidó temetőt, s visszafelé megreggeliztek a benzinkútnál. A temetőbe az omladozó betonkerítésen kellett átmászniuk, megteltek horzsolásokkal. A néhol derékig érő gyom rájuk tapadt levelei, szőrös bogyói cafrangos cirkuszi jelmezzé varázsolták ruhájukat, de nem seperték le magukról, hagyták, mintha jelmezükkel is emelnék a kirándulás különlegességét.

Ha autóval indultak neki, akkor távolabb is fel-felbukkantak. Egyszer a Kővár fölötti katolikus temetőbe kapaszkodtak fel. Belátták onnan a Kárpátok éles vonulatát, az egész Kárpátkanyart, a Nemere hegységtől lefelé, egészen a Bereczki hegységig: Szép-Zbojna, Fekete-Zbojna, Bodzai-havasok, Nagy-Tatár-havas, Brasói havasok, Csukás hegység, Persányi hegység, Bodoki hegység, aztán jobbra fel a Bucsecs, a Királykő, a Jézer szikrázó jégsüvegeivel. Mintha a világ legbiztonságosabb falai védelmébe érkeztek volna.

(A) Mostanában folyton repülök álmomban. Olyan időszakban szoktam ilyeneket álmodni, amikor szerelmes vagyok, de most nem tudom, az vagyok-e. Persze, a férjembe továbbra is szerelmes vagyok. Sőt, egyre jobb a kapcsolatunk. Venni akar nekem egy repülőgépet. Szentlelken, apósoméék régi háza mellett volna is egy hosszú parcella, ahol le meg fel tudnánk szállni.

(E) A főnököm megajánlott egy magasabb beosztással, de elvárná, hogy...

És itt Erika elhallgatott, mert hirtelen elcsuklott a hangja, könny öntötte el a szemét, és egy dagadó könnycseppből, mintha varázsgömbbe nézne, Szopra László kiolvashatta, miként viselkedik Erika főnöke. Hallgatott. Nem moccan, bár kísértésbe esett, hogy letörölje a könnycseppet.

(E) Feudalizmusban élünk.

(SZL) Amikor eljöttünk a templom előtt, utánam köszönt a pap, megálltam kicsit beszélgetni vele. Tudjátok, mit kérdezett? Mind a két nő a magáé?

(E) Sokszor elképzelem, mi történt a megfagyott nővel.

(A) Az itteni pap egy évre a Vatikánba ment misszióba, aki helyettesíti, arról azt meséli, beleszeretett az iskolaigazgató feleségébe, s hogy a férjet eltávolítsa a közelből, feljelentette, hogy gyereklányokat fogdos. Úgyhogy az most előzetesben

csücsül. A templomba nem jár senki. A feleség ki sem mer mozdulni. A pap alkoholista lett.

(SZL) Búzlótt a pálinkától, éreztem rajta.

(A) Ugyan már, mit tud csinálni egy férfi? Ha erősebb, le kell itatni. Én szerencsére jól bírom a piát, és ha megfelelő mennyiségű alkohol van bennem, egy elefánt is rám mászhat.

Másnap Annát a férje visszarendelte Kolozsvárra, Erika viszont maradt Anna anyósáéknál. Az anyós szeme kezdett végérvényesen beszürkülni, nem mert kimozdulni a házból, és szerette, ha valaki motoz körülötte. Persze Erika ideje nagy részét Szopra Lászlóval töltötte. Csatangolásaik során a Perkőre is feljutottak egyszer. Megérintette őket a csend, ami csak a tengerek mélyén tapasztalható fényhatásokkal párosult. Mintha egy térbe nem beágyazható térben volnának. Amit csak fokozott az a befejezetlen lépcsősor, ami a dombtető legtetején állt, onnan vezetett fel valahová, talán egy rég elbontott emelvényhez, ám annak híján olybá tűnt, mintha inkább valamilyen itt kikötni szándékozó úrhajó feljárója volna.

Nyugodt és mégis nyugtalan napok ezek Szopra László számára. Úgy érzi, valami olyasmi történik vele, ami nem az ő története. Ki kellene nyúlnia, az övé lehetne, ám hiába zárná markába, rögtön szertefoszlna.

Egyik reggel aztán kölcsönkéri Anna hátrahagyott autóját, mondván, hogy meglátogatja rokonait a megyeszékhelyen, de közben csak a kővári temetőbe akar visszamenni, hogy újra átélje azt a falakkal őrzött meghitt délutánt, és felfakadjon benne valami, ami egyre jobban nyomasztja. Észreveszi, hogy a sárga Logan megint a nyomába szegődött, látja a visszapillantóban a bajuszos, kissé ferdefejű alakot. Le akarja rázni, ezért Szentléleknél letér, ám nem hajt Kurtapatakra, hanem a faluház után visszakanyarodik egy poros földúton Kővár felé, és amikor kihajt a főútra, nem veszi észre a jobbról robogó kamiont. Leírhatatlan, mi marad Anna autójából. Még napok múlva is találunk alkatrészdarabokat messze kint a mezőn, az út mindkét oldalán.

A rendőrségi közleményben Szopra Lászlót a gyilkosság egyértelmű gyanúsítottjaként nevesítik. „Kinevezik”, Erika használja ezt a szót, amikor Annának megtelefonálja, mi történt. Kinevezik gyilkosnak. Ó, bár a hír súlyosságától érintve némiképp borzong, hogy együtt jártak ide-oda, és oly sokszor kettesben maradtak, egyáltalán nem hisz a rendőröknek. Ám amikor pár nap múlva a Tódor Györgyöt jól ismerő após közbenjárására sikerül betekintenie Szopra László bizonyítékként lefoglalt naplójába, és abban a közös sétákról, kettesben eltöltött délutánokról olvas, akkor mégis elbizonytalanodik, elhatározza, hogy semmilyen riportot nem ír erről az egész furcsa esetről. Borzong, mert a napló bejegyzései olyasmiről adnak hírt, ami soha meg nem történt kettőjük között. Hosszú és önfeledt szeretkezéseikről írt Szopra László, szenvedélyes ölelézésekről fönt a perkői csonkalépcső tetején, a telihold alatt. És ami a legnagyobb hazugság, hogy ő ezekben az ölelézésekben, „a testek káprázatos összeolvadásában” eljutott az öröm csúcsaira, holott ez még életében soha nem jött össze neki, soha, senkivel.